23/12/2023

Ο Μητροπολίτης Δημητριάδος για το μυστήριο της Θείας Ενσάρκωσης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Για το μυστήριο της Θείας Ενσάρκωσης κάνει λόγο ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνάτιος στο φετινό μήνυμα του για την εορτή των Χριστουγέννων.

«Πράγματι, είναι δυσπρόσιτο και ανερεύνητο το γεγονός της Σάρκωσης του Θεού. Σ' αυτό το μυστήριο δεν καλούμαστε να προσέλθουμε με τη λογική μας. Προσκαλούμαστε να το προσεγγίσουμε με την καρδιά μας. Για να αισθανθούμε το μεγαλείο αυτού του μυστηρίου, είναι απαραίτητο να κρατάμε την καρδιά μας καθαρή από την αμαρτία, το μίσος, τα πάθη, τις επιθυμίες της γης. Η προσευχή, η λατρεία, η μετάνοια, η μετοχή στα μυστήρια είναι τα εργαλεία που θα μας βοηθούν να προσλαμβάνουμε αυτό το μυστήριο και να το βιώνουμε όχι ως σκέψη και ιστορικό γεγονός αλλά ως εμπειρία, που πραγματοποιείται μέσα μας και μας σώζει. Τα Χριστούγεννα δεν είναι γιορτή και επέτειος. Είναι η ζωή με τον Χριστό σαρκωμένο στα σπλάχνα μας. Είναι η ζωή με τον Χριστό οδηγό και συνοδοιπόρο στον δρόμο μας. Είναι η ζωή της χαράς και της ελπίδας μέσα στον σκληρό κόσμο μας»

, αναφέρει, μεταξύ άλλων, ο Σεβασμιώτατος.

Αναλυτικά το φετινό μήνυμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνατίου για την εορτή των Χριστουγέννων:

«Μυστήριον ξένον, ορώ και παράδοξον!»

Αγαπητοί μου Πατέρες και αδελφοί, παιδιά μου εν Κυρίω αγαπημένα

Με μυστικές και ανέκφραστες μελωδίες της καρδιάς, με σκέψεις και αισθήματα γεμάτα γλυκύτητα και προσμονή βιώνουμε σήμερα το μεγάλο μυστήριο της ένσαρκης αποκάλυψης του Υιού και Λόγου του Θεού.

Ο λόγος του υμνογράφου εκφράζει τα μύχια της ύπαρξής μας, καθώς ο καθένας μας σιγοψιθυρίζει: «Μυστήριον ξένον, ορώ και παράδοξον»! Είναι μεγάλο και υπερβατικό το μυστήριο της Θείας Ενσάρκωσης. Ο Υιός του Θεού γίνεται Υιός της Παρθένου. Ο Άναρχος άρχεται. Ο άσαρκος Λόγος σαρκώνεται. Ο Απροσπέλαστος γίνεται προσπελάσιμος και οικείος. Ο Αναφής και Απερίγραπτος γίνεται περιγραπτός και ψηλαφητός. Ο Αχώρητος φωλιάζει στην πάναγνη και παρθενική μήτρα της Θεοτόκου. Σήμερα, που βγαίνει απ’ αυτή, χωρίς να τη φθείρει και να την αγγίξει, κουρνιάζει στη μητρική αγκαλιά της. Η όντως Αγάπη δέχεται τη δική της αγάπη και στοργή. Ο Πλάστης και Δημιουργός του παντός δέχεται το πρώτο χάδι, το πρώτο φίλημα από το κορυφαίο πλάσμα Του. Ο τέλειος Θεός αποκαλύπτεται ως τέλειος άνθρωπος. Φοράει τη φύση μας, χωρίς να απαρνηθεί τη φύση Του. Γίνεται αυτό που δεν ήταν, για να γίνουμε εμείς αυτό που ήταν, δηλαδή γίνεται άνθρωπος για να γίνουμε θεοί.

«Μυστήριον ξένον, ορώ και παράδοξον»! Ο χρόνος τέμνεται. Η φύση μεταμορφώνεται. Ο άνθρωπος θεώνεται. Ο διάβολος καταισχύνεται. Οι δυνάμεις των ουρανών προσκυνούν και υμνολογούν. Πώς γίνονται ολ’ αυτά; Πώς δεν λυγίζει η κτίση από την «εισβολή» του Κτίστη; Πώς αντέχει η γη το βάρος του Πλάστη; Πώς σμικρύνεται Αυτός που κρατάει τα σύμπαντα στην παλάμη Του; Πώς ντύνεται τη σάρκα μας Αυτός που είναι ντυμένος με άκτιστο φως και απερινόητη δόξα; Πώς να προσεγγίσουμε τούτο το μέγα και ξένο μυστήριο; Πώς να συλλάβουμε το ασύλληπτο γεγονός που σήμερα γιορτάζουμε;

«Μυστήριον ξένον, ορώ και παράδοξον»! Πράγματι, είναι δυσπρόσιτο και ανερεύνητο το γεγονός της Σάρκωσης του Θεού. Σ’ αυτό το μυστήριο δεν καλούμαστε να προσέλθουμε με τη λογική μας. Προσκαλούμαστε να το προσεγγίσουμε με την καρδιά μας. Για να αισθανθούμε το μεγαλείο αυτού του μυστηρίου, είναι απαραίτητο να κρατάμε την καρδιά μας καθαρή από την αμαρτία,

το μίσος, τα πάθη, τις επιθυμίες της γης. Η προσευχή, η λατρεία, η μετάνοια, η μετοχή στα μυστήρια είναι τα εργαλεία που θα μας βοηθούν να προσλαμβάνουμε αυτό το μυστήριο και να το βιώνουμε όχι ως σκέψη και ιστορικό γεγονός αλλά ως εμπειρία, που πραγματοποιείται μέσα μας και μας σώζει. Τα Χριστούγεννα δεν είναι γιορτή και επέτειος. Είναι η ζωή με τον Χριστό σαρκωμένο στα σπλάχνα μας. Είναι η ζωή με τον Χριστό οδηγό και συνοδοιπόρο στον δρόμο μας. Είναι η ζωή της χαράς και της ελπίδας μέσα στον σκληρό κόσμο μας.

«Μυστήριον ξένον, ορώ και παράδοξον»! Μεγάλο μυστήριο είναι πως ο κόσμος δέχεται τον Σωτήρα, αλλά δεν αλλάζει. Παντού γιορτάζονται σήμερα τα Χριστούγεννα. Σε χώρες χριστιανικές και μη χριστιανικές γιορτάζονται Χριστούγεννα. Γιορτάζονται Χριστούγεννα χωρίς αιτία, χωρίς το πρόσωπο που τους δίνει νόημα. Γι’ αυτό, τα Χριστούγεννα του κόσμου είναι άνοστα και στυφά. Είναι μελαγχολικά και θολά. Είναι φωτισμένα αλλά όχι φωτεινά. Είναι χορτασμένα αλλά δύσπεπτα. Είναι γλέντια, αλλά δεν είναι χαρά. Είναι ανακωχή, αλλά δεν είναι ειρήνη. Είναι εφήμερη συντροφιά, αλλά δεν είναι αληθινή οικογένεια. Είναι παρέες, αλλά δεν είναι αγάπη. Τα Χριστούγεννα του κόσμου έχουν πολλά σκουπίδια, διότι φουσκώνουν από τα περιττά. Έχουν πολυτελές περιτύλιγμα αλλά φτωχό ή ανύπαρκτο περιεχόμενο. Έχουν δέντρα, τραπέζια, φωτάκια, μουσικές, αλλά δεν ξέρουν γιατί τα έχουν όλ’ αυτά. Οι άνθρωποι ζητούν τη μαγεία των Χριστουγέννων, το πνεύμα των Χριστουγέννων, τις προσφορές των Χριστουγέννων, τα δώρα των Χριστουγέννων, αλλά δεν ζητούν τον Χριστό των Χριστουγέννων. Ζητούν την ειρήνη των Χριστουγέννων, αλλά σκορπίζουν παντού τη βία. Βία μέσα στην οικογένεια, βία στα σχολεία, βία στις γειτονιές του κόσμου, βία στα επαγγελματικά περιβάλλοντα, βία σε κάθε σχέση. Οι άνθρωποι ψάλλουν: «και επί γης ειρήνη», αλλά αγκαλιάζουν την έπαρση και τον εγωισμό, που γεννούν και συντηρούν την κάθε μορφής βία. Ζητούν την αγάπη σαν συναίσθημα, σαν ιδέα, σαν επιθυμία, αλλά δεν ξέρουν πως η αγάπη είναι πρόσωπο. Αυτό το πρόσωπο δεν το ψάχνουν, γι’ αυτό δεν βρίσκουν την αληθινή αγάπη. Είναι μυστήριο μέγα το ότι, ενώ οι άνθρωποι ξεχνάμε την Αγάπη, η Αγάπη φοράει τη σάρκα μας για να μας ψάξει, να μας βρει, να ενωθεί μαζί μας, για να γνωριστούμε, να ενωθούμε μαζί Της και να γίνουμε κι εμείς αγάπη.

«Μυστήριον ξένον, ορώ και παράδοξον»! Μπροστά σ’ αυτό το μυστήριο των Χριστουγέννων στεκόμαστε σήμερα σιωπηλά και αληθινά. Δεν το κατανοούμε, αλλά το απολαμβάνουμε. «Αι δυνάμεις των ουρανών αγάλλονται, και η γη συν τοις ανθρώποις ευφραίνεται»! Στον Σαρκωμένο Λυτρωτή προσφέρουμε την καρδιά μας. Έτσι γεμίζει το μυαλό και κάθε μόριο της ύπαρξής μας από την επίσκεψή Του μέσα μας. Με το στόμα του ποιητή σιγοψιθυρίζουμε: ..«Μέσα μου λάμπουν ξάστεροι ουρανοί, και το κορμί μου φάτνη ταπεινή, βλέπω κι αλλάζει, γίνεται ναός•

ω! μέσα μου γεννιέται ένας Θεός!

Μεσ’ απ’ τον έμψυχο ναό της ταπεινής μας ύπαρξης, μακάρι να ενώνουμε όλοι μαζί τις φωνές μας και να πλέκουμε ύμνους ευχαριστίας στον Νηπιάσαντα Σωτήρα. Μακάρι ακαταπαύστως να Τον δοξολογούμε και να Τον ευχαριστούμε για όλους τους θησαυρούς της φιλανθρωπίας Του. Μακάρι τα σκοτάδια του σπηλαίου της ζοφερής πραγματικότητας, που μας κυκλώνουν, να φωτίζονται από τον σπαργανωμένο Βασιλιά. Μακάρι ο «Ων», ο «Ην» να γίνεται ο ζητούμενος και ο «Ερχόμενος» για τον καθένα χωριστά και για όλους μαζί. Εμείς το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να φωνάζουμε το: «έρχου Κύριε»! Να εγκαταλείπουμε την αβεβαιότητα του εαυτού μας στο μεγαλείο της φιλανθρωπίας Του και να εισπράττουμε τα ατίμητα δώρα της άκτιστης χάρης Του. Σας το εύχομαι ολόψυχα και ολόθερμα.

Με τις καλύτερες εόρτιες ευχές μου

και την εν Χριστώ πατρική μου αγάπη.

+ Ο Δημητριάδος Ιγνάτιος